

1

KORONA VIRUS

V hiši zaprt,
občasno sem potr.
Pogrešam nogomet in sošolce.
Tekme med vikendom
in popraskane komolce.

Kje je zdaj šolska telovadnica?
Tako blizu pa vseeno daleč.
Zdaj je pa spalnica
moje igrišče.

Mama v službi, oče doma,
s sestro dopoldan naloge delava.
Nervoza prisotna, ampak ni hudega,
naj le čimprej mine ta koronica.

2

COVID – 19

ŠE SREČA,
DA DELAMO ZDAJ,
DA NE BO PREVEČ,
KO PRIDE MESEC MAJ.

MAMI SKOZ SKRBI,
KER SE V KARANTENI ŽIVI,
PRAVI DA,
ČASA ZA DELO NI,
JAZ PA PRAVIM HIHIHI,
SAJ ŠOLE NI.

KO PRIDEMO NAZAJ V ŠOLSKE KLOPI,
IN SVET PO COVID19 ZAŽIVI,
BOMO PLOSKALI VSI.

3

SMEHA TI NIHČE NE MORE VZETI

Pri nas doma je tako: Nona dela za službo, mami se uči za službo, oči prav tako. Ata pospravlja in nam skuha kosilo, midva z mlajšim bratom pa delava za šolo. Takrat ni veliko možnosti za smeh. A, ko smo skupaj pri kosilu ali pri družabnih igrah, takrat smo družabni in zelo veseli. Imamo smešno igro o kamenu dobi in ob njej se zelo zabavamo. V naši družini sta najbolj zabavna oči in ata. Naš novi družinski član je prišel ob pravem času. Oxy je psička, boksarka, stara deset tednov in nas vse lepo zabava z njenimi otročarijami. In zahvaljujoč očiju, atu in Oxy je naša hiša polna smeha.

4

KARANTENA

Oči in mami se jezita, ker na obiske jima ne dovolijo.
Ker virus po mestu razhaja, strah da bi kdo zbolel ostaja.
Ker svojih prijateljev že dolgo videl nisem,
pogrešam igro na igrišču in žogo v koš metati.
Jezi me, ker drugi ljudje hodijo ven,
kot da za njih pravila ne bi veljala.

5

Pesem

Ta čas je zelo napet za cel širni svet,
šolanje doma je kar mučno
v šoli je bolj poučno.
Kmalu bo tudi moj rojstni dan.
Med čakanjem sem vesela,
da si bom lahko kaj zaželela.
Mami je zoprno,
da nikamor ne more,
ob tem pa še breme, kako vse narediti,
ter delo od doma in gospodarska opravila,
saj se mora kaj zaslužiti.
Ampak je srečna,
da smo vsi skupaj in zdravi,
tako da bomo kmalu

spet aktivni v naravi.
Moja sestra se ne zaveda
kaj se dogaja, zato mi rada nagaja.
Naš oči mora delati.
Zdaj, ko smo vsi ostali doma,
se on žrtvuje,
saj je eden izmed tistih,
ki ga svet potrebuje.

6

OSTANI DOMA!

Zoprno res je, da doma za stolom delamo šolske reči. Včasih se nam prav nič ne mudi. Drugič pa že za računalnikom veselo sedimo vsi - starša za službo, midve za šolo. Nam je večkrat hudo, da ne moremo objeti dedka in babice, a vemo, da vse skupaj ne bo predolgo.

Res nas veseli, da smo skupaj, se zabavamo in delamo smešne reči. Če bomo ostali doma, bomo preprečili širjenje virusa. In iskreno povedano, tako zelo pogrešam vse, da ko bo konec tega, bom vriskala iz vsega srca ter objela vsakega. Zato ostanite doma!

7

Koronasvet

Svet v času koronavirusa se je obrnil čisto na glavo. Mojemu očiju je najbolj zoprno, da se ne more prosto gibati po mestu. Težko mu je delanje sklec in rolati. Njegovo breme je, da ne more do poslovnih prostorov. Najbolj ga jezi, da mi otroci ne ubogamo na prvo besedo. Razveseli ga, da smo cele dneve skupaj. Poležavanje z mačkom ga najbolj sprošča. Umiri ga prijetna glasba. Moji mami je zoprno, da ne more k nikomur. Težko ji je prenašanje težkih bremen. V breme ji je tečnarjenje otrok. Jezi jo, da so otroci neposlušni. Razveseljuje jo veselje otrok in sonce. Sprošča jo glasba. Umiri jo pa tišina. Meni pa je najbolj zoprno učenje. Težko mi je preživljati čas brez prijateljev. V breme se mi je učiti. Jezi me moj brat. Razveseljuje me lep razgled iz moje sobe na Šmarno goro. Sprošča me lep počitek na kavču. Umiri me igranje video iger.

8

Življenje na daljavo

Več dni smo že poslušali, da naokrog razsaja novi koronavirus. Tudi v Sloveniji so se odločili, da zaradi varnosti zaprejo tudi šole in vrtce. Kako sem bil vesel, da sem lahko s katanteno začel že v petek! Saj veste, šolski teden je doooooolg in naporen in prosti petek je super stvar. Mamica je nakupila zalogo hrane za najmanj dva tedna. Treba je biti pripravljen! Mi pa radi kuhamo in tudi jemo. Kako prav nam bo prišel aparat za peko kruha, ki smo ga pred časom kupili, si ta petek sploh nismo mogli misliti.

Pričela se je šola na daljavo. Prvi šolski dan je bil športni dan! Kako pa to sploh lahko poteka, sem si mislil. Tekal sem okrog hiše in v gozdu, štel korake in minute. Brat pa je izdeloval avtoportret iz kolaža. Z izzivom se je spopadla tudi mamica in naredila portret mene v hlačah z naramnicami. Res sem bil ta dan kot zadihani planinec ali premočen kmet na njivi, tako da sem s portretom kar zadovoljen. Ampak v torek se je pa začelo zares. Učitelji so nam pripravili kar nekaj dela. Starša sta rekla, da bova vstajala tako, kot bi hodila v šolo. Očka pa je rekel, da bo za zamude dajal neopravičene ure. Jaz sem jo žal dobil že takoj naslednji dan. Rad spim, ne morem si pomagati. Se pa izboljšujem, tako da imam v dobrih dveh tednih le dve neopravičeni uri.

Starša pravita, da se moramo veliko gibati. Druženje se odsvetuje, ampak s prijateljem in sosedom Matetom rada kartava. To počneva po pravilih zunaj in en meter in pol narazen. Pa si predstavljajte takšno kartanje! Dolgo tako ne zdrži. Veliko poslušamo tudi poročila. Sem postal že pravi ekspert za spremljanje dogajanja v Sloveniji in tudi v drugih državah. Panika glede mask se je dotaknila tudi nas. Malo za šalo in malo zares je mamica naredila nekaj modelov. Uporabili jih še nismo, saj smo razen očka mi trije ves čas doma. Očka pa je ta teden v službi. Je pa rekel, da se na delu vsi ne držijo pravil. Rekel je, da če bo problem z maskami, bo vzel kar tisto svojo iz mizarske delavnice.

Pravzaprav mi doma ni hudo. Učenje na domu je na nek način zanimivo. Mamica pravi, da se s tem učimo tudi samostojnosti in discipline. Se kar bojim, kako discipliniran bom, ko bo konec te karantene. Bom sploh še kaj znal ušpičiti? Pogrešam sošolce in druge prijatelje iz šole. Pogrešam igranje z njimi, igranje med dvema ognjema, hihitanje in smehljanje.

Preden sem začel to pisati, smo bili z družino na sprehodu po gozdu. Ljudje se eden drugega izogibajo na veliko razdaljo. To je hkrati smešno in žalostno, ko kdo zakašlja in kihne. Ampak mi ohranjamo optimizem in veselo razpoloženje s petjem, pesnjenjem in ustvarjanjem. Tako je vse lažje.

O, TI VIRUS

Enej vsak dan v službo hiti,
ker dela na televiziji.
Novice so, ljudi pa ni,
saj v karanteni so vsi.

Dela vse od vseh ljudi,
kar ga precej bremeni.
Ko z nami lep večer preživi,
ga to neznansko veseli.
Ob vikendih palačinke naredi,
ker se nikamor ne mudi.
Zlahka nas s kolesarjenjem zaposli
ali pa nam kino priredi.
Najbolj pa ga pomiri,
ko zvečer v postelji zaspi.

Mami najbolj se jezi
na nas lumpe tri.
Glava jo zelo boli,
če je nočemo poslušati.
Še za enega v trebuščku skrbi,
zato se hitro utruji.
Ob večerih jo sprosti,
če masažo od nas dobi.
Najbolj pa jo veseli,
ko smo samostojni vsi,
ko ima čas počivati
in ko od nas objem dobi.

Mene najbolj pa jezi,
da ne gre sošolcev videti,
sorodnikov ne smem obiskati
in se Virusarjev moram bati.
Pogrešam šolo, ples in kakšnega prijatelja,
a se znam zabavati doma.
Dokler naloga ni narejena,
na sporedu risanka ni nobena.
Ko vse potrebno uredim,
se lahko igrat odhitim.
Na kolesu se okrog podim,
pa se hitro umirim.

Malo moramo še počakati,
da se gremo ven igrati.
Upam, da ta virus hitro mine,
saj mi že zmanjkuje rime!

10

Povezanost

Danes sem izvedla svojo prvo raziskavo doma in izvedela, da je zdaj med karanteno mami zoprno to, da ne more iti na sprehod. Meni je zoprno to, da kamor koli gremo, moramo nositi maske. Očku pa ni všeč, da ne smemo iti skupaj ven. Mami je težko, ker ne more k nikomur na obisk, meni ker ne morem na prababičin pogreb, očku pa, da mora med karanteno delati. Mojo mamo zelo bremeni to, da lahko izgubi službo, mene bremeni občutek, da bo po karanteni zelo veliko testov, očka pa kot mamo bremeni to, da lahko njegova žena izgubi službo. Ker mamo po navadi vsi potrebujemo hkrati, postane jezna. Jaz postanem jezna, ko ne morem na sprehod in svež zrak. Očka pa je jezen, ker kamor koli pride izve, da je glavna tema korona virus. Vse nas razsvetljuje dejstvo, da smo večkrat skupaj kot družina. Mamo in očka sprošča, ko skupaj v miru gledamo serijo (Sreča najde pot), jaz pa se sprostim, ko malce zaplešem. Mama se vedno pomiri, ko spije prijetno toplo kavico, mene pomirja delanje za šolo, očka pa pomiri upanje, da se bo vse to zelo hitro končalo.

11

Nobelova nagrada za mir

Zaradi koronavirusa smo vsi doma. Pri nas je prava norišnica. Mama vstaja zelo zgodaj, da uspe narediti vsaj kaj za službo. Mi vstanemo malo kasneje in potem se začne celodnevni šolski maraton. Karantena je najbolj všeč našemu psu, ker smo vsi doma in se lahko z njim igramo. Meni je všeč, ker lahko malo kasneje vstanemo in se lahko, medtem ko delamo, pogovarjamo. Mama pravi, da bo po koncu karantene dobila Nobelovo nagrado za mir, ker ves čas govorimo, ona pa vse to prenaša.

12

Dnevi v karanteni

V našo deželo virus je prišel. Zelo nas je prestrašil in bali smo se. Edina rešitev je bila, da se ne družimo med seboj in da si roke temeljito umivamo in razkužujemo.

Dnevi v karanteni zoprni so. Vsak dan je enak. Zbujam se ob istem času, naredim za šolo kar imam nato pa se odpravim z mamo na sprehod v naravo. Saj mojo mamo, tako kot mene, jezi, ker z drugimi družiti se ne smeva. Zelo pogrešava družbo, mami službo, jaz pa treninge, šolo in prijatelje. Ko pa se sprehodiva in naužijeva svežega zraka, sva bolj sproščena in umirjena.

Resnično upam, da nam uspe virus uničiti in da bomo zopet zaživel in se karantene znebili.